

DŮVODOVÁ ZPRÁVA

k návrhu zákona o směnářské činnosti

A. OBECNÁ ČÁST

1. Závěrečná zpráva z hodnocení dopadů regulace podle obecných zásad

Viz přílohu k důvodové zprávě.

2. Důvod předložení návrhu zákona a jeho základní charakteristika

a) *Důvod předložení návrhu zákona*

Návrh zákona o směnářské činnosti je předkládán v souladu s Plánem legislativních prací vlády na rok 2012, který byl schválen usnesením vlády ze dne 14. prosince 2011 č. 941.

b) *Stávající právní úprava*

Relevantním právním předpisem v oblasti upravené předloženým návrhem zákona je za stávající právní úpravy zákon č. 219/1995 Sb., devizový zákon.

c) *Hlavní principy navrhované právní úpravy*

Nový zákon o směnářské činnosti zahrne právní úpravu poskytování směnářských služeb, a to jak veřejnoprávní podmínky pro provozování této činnosti, tak i úpravu soukromoprávních vztahů při ní vznikajících.

Navrhovaná právní úprava ve své veřejnoprávní části upravuje již existující kategorii nebankovních provozovatelů směnářské činnosti – směnárníka, kterého podrobuje určitým regulatorním a dohledovým požadavkům.

Návrh zákona obsahuje také právní úpravu soukromoprávních vztahů při poskytování směnářských služeb (např. kurzovní listek, předsmělní informační povinnost, vydání dokladu o provedení směnářského obchodu atd.). Tato úprava se bude vztahovat na všechny kategorie osob oprávněných provozovat směnářské služby (banky, spořitelny a úvěrní družstva, směnárníky, Českou národní banku).

Návrh zákona byl průběžně konzultován s Českou národní bankou v souladu s dohodou o spolupráci při přípravě návrhů vnitrostátních právních předpisů týkajících se finančního trhu a dalších předpisů, které se dotýkají působnosti stran dohody. Konzultace přispěly k zapracování některých připomínek a podnětů do předkládaného návrhu zákona.

Zákon o směnářské činnosti bude mít následující strukturu:

Část I: Obecná ustanovení

Část II: Směnárník

Část III: Informační povinnosti provozovatele směnářské činnosti

Část IV: Dohled

Část V: Správní delikty

Část VI: Ustanovení společná, přechodná a závěrečná

Předkladatel dále vychází z principu, že některá pravidla je z důvodu jejich technické povahy či rozsahu vhodnější upravit spíše v prováděcím právním předpise, a to formou vyhlášky České národní banky (obdobné řešení existuje i v jiných sektorech finančního trhu). Návrh zákona obsahuje zmocnění pro vydání vyhlášky České národní banky v těchto oblastech:

- a) podoba žádosti a oznámení podle zákona,
- b) informační povinnosti provozovatele směnářenské činnosti vůči České národní bance.

3. Zhodnocení souladu návrhu zákona s ústavním pořádkem České republiky

Ze zásad a principů chráněných ústavním pořádkem České republiky návrh zákona vyvažuje právo na svobodné podnikání na jedné straně a na straně druhé právo na ochranu spotřebitele jako slabší a méně informované smluvní strany.

Návrh zákona omezuje právo na svobodné podnikání v mezích daných čl. 26 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Návrh zákona vymezuje veřejnoprávní podmínky, za kterých lze směnářenskou činnost provozovat, ale upravuje také některé aspekty soukromoprávních vztahů, které vznikají mezi provozovatelem směnářenské činnosti a jejich klienty. Vybrané řešení vyvažuje právo spotřebitele být předem informován o podmínkách obchodu, v podobě povinnosti provozovatele poskytnout předšmluvní informace nebo doklad o provedeném obchodu s právem na svobodné podnikání osob.

Navrhované řešení je v souladu s ústavním pořádkem České republiky. Z ústavního pořádku České republiky nevyplývají specifické právní normy dopadající na oblast provozování směnářenské činnosti. Návrh zákona respektuje obecné zásady ústavního pořádku České republiky.

4. Zhodnocení souladu s mezinárodními smlouvami a právem Evropské unie

Návrh zákona je v souladu s mezinárodními smlouvami, jimiž je Česká republika vázána.

Na úrovni práva Evropské unie je návrh zákona v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES ze dne 26. října 2005 o předcházení zneužití finančního systému k praní peněz a financování terorismu (dále jen „AML směrnice“). AML směrnice se dotčené problematiky dotýká v článku 3 odst. 6 (definice skutečného majitele) a článku 36 (registrace směnárů a obecný požadavek na míru informací potřebných pro orgány dohledu, pokud jde o osoby tyto subjekty řídící nebo vlastníci).

Navrhuje se zakotvit požadavek, aby směnárník měl sídlo, podnik nebo organizační složku podniku v České republice, a to i v případě, že by v České republice provozoval svoji činnost pouze dočasně. Tato podmínka spolu s požadavkem, aby směnářská činnost byla vykonávána pouze v provozovnách předem oznámených ČNB, sice představuje faktické omezení volného pohybu služeb, jedná se však o omezení, které se opírá o legitimní důvody předvídané ve Smlouvě o fungování Evropské unie, a proto tím není založen rozpor s touto smlouvou. Legitimní důvody pro omezení volného

pohybu služeb v oblasti směnářenské činnosti jsou spatřovány zejména v následujících specifických rysech směnářenské činnosti:

- Požadavek, aby směnářská činnost byla provozována pouze v provozovně předem oznámené ČNB, je nutný z důvodu ochrany veřejného pořádku. Směnářská činnost vykonávaná mimo provozovnu umožňuje tzv. „veksláctví“, tedy pouliční provozování směnářské činnosti. Již samotné provozování směnářské činnosti tímto způsobem představuje významné riziko pro klienty nepoctivých pouličních směnářů.
- Požadavek provozovny, o jejímž umístění je ČNB předem informována, umožňuje efektivnější ochranu spotřebitele, neboť spotřebitel ví, kde může provozovatele kontaktovat, kde může reklamovat směnářský obchod apod. Požadavek provozovny také umožňuje rychlý a efektivní dohled ČNB, čímž budou lépe zajištěna práva spotřebitele. Potřeba efektivní ochrany spotřebitele je v oblasti směnářské činnosti ještě výraznější než u jiných služeb, neboť klienty směnářů jsou často zahraniční turisté, kteří v tuzemsku pobývají omezenou dobu a jejichž možnost účinně bránit svá práva běžnými postupy je v důsledku toho snížena. Nedostatečná nebo neefektivní ochrana spotřebitele by tak představovala i významné reputační riziko pro Českou republiku, neboť by mohla poškodit její image v zahraničí.
- Požadavek provozovny, o jejímž umístění je ČNB předem informována, umožňuje i účinnější boj proti praní peněz, jehož riziko je v tomto sektoru obzvlášť vysoké.
- Požadavek předem oznámené provozovny umožňuje i efektivnější výkon dohledu ze strany ČNB. I když by tento důvod sám o sobě nebyl argumentem pro omezení volného pohybu služeb, je třeba vzít v úvahu určitá specifika směnářské činnosti. Volný pohyb služeb je v současnosti realizován především na základě tzv. směrnice o službách. Směnářská činnost je jako finanční služba vyňata z působnosti této směrnice. Zároveň jde o jednu z mála činností na finančním trhu, která není harmonizována evropskými předpisy, a nejsou tak pro ni stanovena pravidla ohledně spolupráce orgánů dohledu a koordinace dohledových postupů. Má-li být za této situace umožněn volný pohyb služeb, je třeba stanovit alespoň minimální požadavky, které ČNB umožní efektivně vykonávat dohled nad osobami, které mají sídlo nebo místo podnikání v zahraničí.

B. ZVLÁŠTNÍ ČÁST

K § 1 (předmět úpravy):

Úvodní ustanovení vymezuje rozsah působnosti zákona o směnářenské činnosti v souladu se systematikou zákona.

K § 2 (vymezení některých pojmů):

Vymezují se některé základní pojmy, se kterými zákon dále pracuje. Jedná se o definice s obecnou platností pro celý právní řád.

Směnářenská činnost a směnářský obchod

Stávající devizový zákon definuje směnářskou činnost jako poskytování služeb třetím osobám, jejichž předmětem je nákup nebo prodej bankovek, mincí nebo šeků v cizí nebo české měně za bankovky, mince nebo šeky v jiné měně.

Dochází k upřesnění definice směnářenské činnosti. Navrhuje se v definici nadále nepoužívat pojmy „nákup“ a „prodej“, které evokují, že klient se směnárnou uzavírá kupní smlouvu.

Z věcného pohledu nedochází v definici směnářenské činnosti k žádné změně, navrhuje se zavést pojem „směnářský obchod“, kterým se rozumí obchod spočívající ve směně bankovek, mincí nebo šeků znějících na určitou měnu za bankovky, mince nebo šeky znějící na jinou měnu. Směnářskou činností se potom rozumí provádění směnářských obchodů jako soustavná činnost, provozovaná vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku. Nepřebírá se však pojem podnikání, neboť provozovatelem směnářské činnosti může být i Česká národní banka, u níž pojmově nemůže být podnikání, neboť není podnikatelem (srov. definici podnikání v § 2 odst. 1 a definici podnikatele v § 2 odst. 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník). Rozlišení směnářské činnosti jako činnosti a směnářského obchodu jako konkrétní transakce umožňuje snazší legislativní vyjadřování: výraz „směnářenská činnost“ se používá zejména v souvislosti s regulací přístupu jednotlivých subjektů k této činnosti, zatímco výraz „směnářský obchod“ nachází uplatnění v ustanoveních, která se týkají konkrétní transakce (např. ustanovení o informačních povinnostech).

Směnářenská činnost se může týkat pouze bankovek, mincí nebo šeků, nikoliv však bezhotovostních peněžních prostředků. Obdobná činnost, při které jsou peněžní prostředky přijímány nebo vypláceny bezhotovostně, není směnářskou činností, ale tzv. bezhotovostním obchodem s cizí měnou, který podléhá režimu platebních služeb (§ 3 odst. 2 zákona č. 284/2009 Sb., o platebním styku).

K § 3 (osoby oprávněné provozovat směnářskou činnost):

Navrhované ustanovení taxativně vymezuje osoby oprávněné provozovat směnářskou činnost.

Na rozdíl od stávající právní úpravy se nenavrhuje regulovat „nabízení směnářské činnosti“. Důvodem je jednak snaha o soulad právní úpravy s právní úpravou ostatních regulovaných činností na finančním trhu, u nichž samo nabízení až na výjimky rovněž není

předmětem regulace, a jednak praktické problémy, které stávající právní úprava vyvolává (např. otázku, zda reklama v České republice na směnárnu vykonávající směnářenskou činnost v zahraničí podléhá regulaci podle českého devizového zákona).

K § 4 (směnárník):

Navrhovaná právní úprava zakotvuje kategorii nebankovních provozovatelů směnářenské činnosti. K provozování směnářenské činnosti podnikatelským způsobem se vyžaduje povolení k činnosti směnárníka. Pro osoby, které jsou oprávněny vykonávat směnářenskou činnost na základě uděleného povolení, se zavádí označení „směnárník“. Umožní se tím jednodušší vyjadřování ve srovnání se stávajícím devizovým zákonem, který používá „devizové místo, které bylo registrováno ke směnářenské činnosti“. S označením „směnárník“ pracuje již zákon č. 136/2011 Sb., o oběhu bankovek a mincí.

K § 5 (registr směnárníků):

Evidence s konstitutivním významem se označují jako registry. Zápis směnárníka do registru má konstitutivní význam, neboť veřejnoprávní oprávnění těchto osob je spojeno se zápisem do evidence. Registr směnárníků je informační systém veřejné správy, jehož je Česká národní banka správcem a jehož legislativní rámec je dán zákonem č. 365/2000 Sb., o informačních systémech veřejné správy, ve znění pozdějších předpisů.

Odstavec 3 upravuje situace, kdy o zápis do registru směnárníků žádá fyzická osoba, které až zápisem do registru směnárníků vzniká oprávnění k výkonu podnikatelské činnosti, a tak doposud nemá IČO.

K § 6 (povolení k činnosti směnárníka):

Získání statutu směnárníka je spojeno s povolovacím řízením u České národní banky. Pokud žadatel spolu se žádostí o povolení doloží splnění zákonem stanovených podmínek, získá povolení k činnosti směnárníka, kdy se jeho písemná forma nahrazuje zápisem do registru směnárníků. Od data uvedeného v zápisu do registru vzniká žadateli oprávnění k provozování směnářenské činnosti.

V rámci řízení o žádosti o povolení k činnosti směnárníka se posuzuje i důvěryhodnost žadatele. Důvěryhodnost osoby spočívá v její bezúhonnosti a také v její profesní a podnikatelské integritě. Při posuzování důvěryhodnosti zohledňuje Česká národní banka, zda osoba nebyla odsouzena pro trestný čin, který by souvisel s jejím podnikáním, zda jí nebyla pravomocně uložena sankce pro správní delikt nebo povinnost k náhradě škody, které souvisí s podnikáním, zda dostává svým závazkům vůči orgánu dohledu nebo státnímu dozoru při výkonu své funkce a apod.

Posuzovat důvěryhodnost skutečného majitele u osoby, jejíž cenné papíry jsou obchodovány na burze, je prakticky nemožné. Z toho důvodu zavádí zákon vyvratitelnou domněnku (obdobně jako je v § 13 odst. 1 písm. c) zákona č. 253/2008 Sb.), že skutečný majitel takové osoby je důvěryhodný.

Odstavec 5 umožňuje, aby za právnickou osobu před jejím vznikem podali žádost její zakladatelé. Vzhledem k tomu, že udělení povolení právnickou osobu fakticky nijak

nezatěžuje (směnárník může již v den svého vzniku požádat o odnětí povolení a ČNB je povinna povolení odejmout), není třeba upravovat schvalování podání žádosti orgány právnické osoby po vzniku společnosti (jako je tomu v § 64 obchodního zákoníku).

K § 7:

Povolovací řízení je standardním správním řízením. Rozhodnutí o povolení k činnosti směnárníka nabývá právní moci okamžikem zápisu do registru směnárníků. Oprávnění provozovat směnárenskou činnost může vzniknout okamžikem zápisu do registru nebo později, pokud by si tak žadatel přál, nebo v případě doposud založené, ale nevzniklé právnické osoby. Česká národní banka nebude směnárníkovi vyhotovovat písemné rozhodnutí o zápisu do registru, pouze žadatele elektronicky informuje o výsledku správního řízení. Na žádost může směnárník získat od České národní banky výpis z registru směnárníků (§ 9 zákona č. 365/2000 Sb., o informačních systémech veřejné správy, ve znění pozdějších předpisů), ve kterém jsou vždy uvedeny údaje platné v okamžik vydání výpisu.

K § 8 (změna údajů):

Navrhované ustanovení ukládá směnárníkovi oznamovací povinnost v případě změny údajů, které uvedl ve své žádosti o povolení k činnosti směnárníka. Na toto ustanovení navazuje možnost České národní banky povolení odejmout, pokud směnárník přestane splňovat podmínky pro udělení povolení k činnosti směnárníka (§ 9 odst. 3 písm. b). Směnárník není povinen informovat Českou národní banku o změně referenčních údajů podle § 2 písm. b) zákona č. 111/2009 Sb., o základních registrech, ve znění pozdějších předpisů.

K § 9 (zánik a odnětí povolení k činnosti směnárníka):

Stanovují se právní skutečnosti, na jejichž základě přestává být směnárník osobou oprávněnou k provozování směnárenské činnosti (nositelem veřejnoprávního oprávnění v podobě registrace). Rozlišuje se mezi zánikem a odnětím povolení. V případě zániku povolení přestává být směnárník osobou oprávněnou k provozování směnárenské činnosti *ex lege*, aniž by s ním Česká národní banka vedla správní řízení o odnětí povolení. K odnětí povolení dochází na základě individuálního správního aktu.

K § 10 (provozovna):

Vymezuje se pojem provozovny pro účely tohoto zákona. Provozovnou se rozumí prostor, v němž je směnárenská činnost provozována (např. budova, stánek, pojízdná banka apod.). Provozovna musí být alespoň minimálně prostorově ohraničena a provozovnou tedy není jakýkoli neohraničený volný prostor. Provozovna musí také být označena obchodní firmou nebo názvem provozovatele. Stejná pravidla platí i pro směnárenský automat.

Vzhledem k nutnosti kontroly provozovatele orgánem dohledu a také zajištění ochrany spotřebitelů před tzv. pouličním veksláctvím se provozovateli směnárenské činnosti zakazuje vykonávat směnárenskou činnost mimo provozovnu. Porušení tohoto zákazu odpovídá správní delikt v § 22 odst. 1 písm. a).

Pro účely dohledu je nutné znát polohu provozovny, proto se stanoví povinnost provozovatele směnárenské činnosti oznámit České národní bance, kde bude jeho provozovna umístěna, a to alespoň 3 pracovní dny před tím, než v ní začne provozovat směnárenskou činnost. Oznámení o umístění provozovny musí být natolik určité, aby z oznámení bylo zřejmé, na kterém konkrétním místě bude směnárenská činnost provozována a místo umístění provozovny

nebylo zaměnitelné s jiným místem. Toto opatření je důležité zvláště proto, že zákon nezakazuje použití mobilních nebo dočasných provozoven, pouze je nutno oznámit České národní bance, kde přesně je provozovna umístěna (a případně i časové rozmezí, pokud se nejedná o trvalou provozovnu).

Stanovuje se povinnost provozovatele směnářenské činnosti oznámit bez zbytečného odkladu České národní bance změnu údajů uvedených v oznámení o umístění provozovny; to neplatí, pokud se jedná o změnu údajů, které jsou uvedeny v základních registrech jako referenční údaje. Porušení této oznamovací povinnosti odpovídá správní delikt v § 22 odst. 1 písm. b).

K § 11 až 14:

Navrhovaná ustanovení stanoví katalog informačních povinností osoby provozující směnářenskou činnost vůči zájemci o uzavření směnářského obchodu. Jedná se jednak o informace obecné (kurzovní lístek), tak o informace konkrétní, tzv. předsmlavní (s cílem zajistit, aby měl zájemce o uzavření směnářského obchodu k dispozici dostatečné informace pro rozhodnutí, zda smlouvu uzavře). Smluvní vztah mezi osobou provozující směnářenskou činnost a zákazníkem je krátkodobého rázu, provedením směny měn je smlouva konzumována, a proto návrh zákon neobsahuje katalog informačních povinností v průběhu trvání smluvního vztahu.

K § 11 (kurzovní lístek):

Stanovují se požadavky na obsah kurzovního lístku. Kurzovní lístek může obsahovat jen zákonem taxativně vyjmenované údaje, a to označení, že se jedná o kurzovní lístek, informace o provozovateli směnářenské činnosti, označení měn, mezi nimiž provozovatel směnářenské činnosti provádí směnu, směnné kurzy a úplatu za provedení směnářského obchodu.

Na kurzovním lístku je uveden jeden směnný kurz pro každou dvojici měn, mezi nimiž osoba provozující směnářenskou činnost směnu nabízí. Jedná se o nejméně příznivý kurz, který osoba provozující směnářenskou činnost pro danou dvojici měn nabízí. Navrhované ustanovení je formulováno neutrálně a nepoužívá pojmy „nákup“ a „prodej“, které jsou v běžném jazyce často používány. Vychází se z předpokladu, že směna měn nemusí být prováděna výlučně mezi českou měnou a cizí měnou. Ačkoli to je jistě v praxi zcela převažující situace, přesto nelze vyloučit, že směna bude prováděna mezi dvěma cizími měnami. To nevyklučuje, aby osoba provozující směnářenskou činnost používala na kurzovním lístku pojmy „nákup“ a „prodej“, pokud bude pro zájemce o provedení směnářského obchodu zřejmé, kterou měnou skládá k provedení směny a která měna je mu následně vyplacena.

Na rozdíl od stávající právní úpravy návrh požaduje, aby informace o obecných podmínkách provádění směnářských obchodů byla uveřejněna v provozovně osoby vykonávající směnářenskou činnost, kterou provozovatel oznámil orgánu dohledu podle § 10. Stávající právní úprava tento požadavek neklade, čímž umožňuje uveřejnit uvedené informace kdekoli, kde jsou klientům přístupné.

K § 12 (jiné nabízení směnářenské činnosti):

Provozovatel nesmí uskutečnit obchod za méně příznivý směnný kurz, než jaký je uveden na kurzovním lístku. Porušení tohoto pravidla odpovídá správní delikt v § 22 odst. 1 písm. d).

Navrhované ustanovení umožňuje provozovatelům směnářenské činnosti nabízet směnářenské obchody za výhodnějších podmínek, než jsou podmínky vyplývající z kurzovního lístku. V takovém případě musí být tyto výhodnější podmínky uvedeny určitě a srozumitelně (transparentním způsobem) a nesmí být zaměnitelné s údaji na kurzovním lístku.

K § 13 (předsmluvní informace):

Upravuje se katalog informací, které je provozovatel směnářenské činnosti povinen sdělit zájemci o provedení směnářského obchodu. Jedná se o informace o provozovateli směnářského obchodu, o směnářském obchodu a některé další informace. Informace musí být sděleny tak, aby mohly být uchovány a v budoucnu opakovaně zobrazovány.

Navrhují se požadavky na formu sdělení. Informace musí být zájemci sděleny v textové podobě, zájemce si tyto informace může uchovat a kdykoli zobrazit. Jedná se o standardní pojem použitý v novém občanském zákoníku.

Vzhledem ke skutečnosti, že směnářských obchodů využívají často cizinci, stanovuje zákon povinnost uvádět tyto informace v českém a anglickém jazyce.

K § 14 (doklad o provedení směnářského obchodu):

Navrhuje se, aby provozovatel směnářského obchodu vydal klientovi po provedení směnářského obchodu doklad, který splňuje náležitosti dokladu podle § 16 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, a to vždy, nejen na žádost spotřebitele, a každému, nejen spotřebiteli, jak je tomu ve výše uvedeném zákoně.

K § 15 (informační povinnost):

Stanoví se pravidelná informační povinnost provozovatele směnářenské činnosti vůči České národní bance o výši objemu provedených směnářských obchodů v jednotlivých měnách. Ustanovení obsahuje zmocnění k vydání prováděcího právního předpisu upravujícího podrobnosti plnění této informační povinnosti. Porušení této povinnosti odpovídá správní delikt podle § 22 odst. 1 písm. i).

K § 16 (pořizování a uchovávání dokumentů a záznamů):

Z důvodu zajištění efektivního výkonu dohledu Českou národní bankou je stanovena povinnost pořizovat dokumenty nebo záznamy osvědčující splnění povinností podle zákona o směnářské činnosti takovým způsobem, aby hodnověrně osvědčovaly, že provozovatel směnářské činnosti plní povinnosti stanovené mu zákonem o směnářské činnosti.

V zájmu transparentního provozování směnářské činnosti se provozovateli směnářské činnosti (tedy směnárníkovi, ale i bance nebo spořitelnímu a úvěrnímu družstvu) ukládá povinnost uchovávat po dobu 5 let tyto dokumenty a záznamy. Stejná povinnost stíhá také bývalého provozovatele směnářské činnosti a jeho právního nástupce.

K § 17 až 19 (dohled):

Navrhuje se svěřit výkon dohledu v oblasti směnářenské činnosti České národní bance, což je v souladu s koncepcí jednotného dohledu nad finančním trhem. Dohled v oblasti směnářenské činnosti vykonávala Česká národní banka i podle stávajícího devizového zákona [na základě § 44 odst. 1 písm. e) zákona č. 6/1993 Sb., o České národní bance ve spojení s § 2 odst. 3 devizového zákona náleží České národní bance kontrola subjektů podléhajících devizovým předpisům].

V souvislosti s výkonem dohledu se zakotvuje povinnost mlčenlivosti pro osoby vykonávající dohled.

Co se týče pořádkové pokuty, na vybírání a vymáhání pořádkové pokuty se uplatní obecná úprava v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád (§ 62 odst. 4).

K § 20 až 24 (správní delikty):

Jsou vymezeny správní delikty. Správní delikty jsou upraveny podle jednotlivých subjektů, které se jich mohou dopustit. Dbá se na to, aby sankce za porušení právních povinností byly diferencovány podle významu jednotlivých povinností a typové závažnosti jednotlivých správních deliktů.

K § 25 až 28 (ustanovení společná, přechodná a závěrečná):

S odkazem na jednotlivá ustanovení zákona se Česká národní banka zmocňuje k vydání prováděcích vyhlášek.

Datum účinnosti je navrženo na 1. července 2013.

V Praze dne 17. října 2012

předseda vlády

ministr financí